

Tres heterodoxos

En art, a diferència de la sociologia, importen tant les excepcions com les tendències. Els artistes més heterodoxos són de vegades la grana per a la posteritat, un llegat incomprès a l'espera d'un nou públic i una nova sensibilitat. S'ha incidit en la necessitat de normalitzar la cançó, del rock o del pop català, però també ens calen les rases, senyal de biodiversitat i riquesa, de convivència d'estils diversos, de novetats, de creació. Vet-ne aquí tres de gironines, tres perles de la nova fornada que surten de l'ostra després d'un temps nacrant-se.

Una de les aparicions més espectaculars ha estat la cantant Sílvia Pérez, catapultada pel dramaturg Joan Ollé des del seu grup de flamenc Las Migas fins a cantar Espriu a l'espectacle *El jardí dels cinc arbres*. Amb l'empordanesa transmetent-hi el poema de Sinera a una nova generació, Raimon va semblar substituïble. Si existís el flamenc tradicional de Palafrugell, seria com el de Sílvia Pérez, tendent a la introversió calma i al pianíssim. Els estudis de grau superior de *cante* flamenc de l'Escola Superior de Música de Catalunya –una especialitat que només es pot cursar a Andalusia i a Barcelona– estan donant fruits gustosos com aquest.

Pentagrames, solcs i bits

Now!, de The Pepper Pots

Es pot ser heterodox conreant ortodòxies a deshora. És el cas dels gironins The Pepper Pots, una banda més aviat ska que ara s'ha reinventat a partir del so Motown més rigorós. Han reclutat tres supremes amb un bon nivell d'anglès, i la professionalitat ha fet la resta. Presentant el seu nou disc, *Now!*, triomfen aquí i allà, amb el seu *revival* més *sixty*. Tot sigui pel soul. Llàstima que no estiguessin disponibles a l'època de Can Pere dels Alls, la primera discoteca de Girona. .

DUIXANS

Al segon heterodox, la *Revista de Girona* li va dedicar un perfil al proppassat número, un decàleg personal i creatiu del compositor d'arrel bisbalenca Siso Coromina. Els seus deu manaments es poden reduir a un: la recerca de la plena llibertat personal i artística. A canvi de renunciar a les fórmules de les radiofórmules i a les receptes fàcils de la tecnologia, pot permetre's el luxe d'una obra molt personal i difícil d'etiquetar. El seu antisistema musical de moment s'ha concretat en els dos discos del grup Tarannà. El títol del darrer, *Pintades d'amor i de guerra*, és prou eloqüent sobre la varietat d'influències que l'enriqueixen.

La tercera inclassificable és una cantautora –segons ella, cantatriu o *cantautista*– que respon al nom de la Maria Rosa. És... com la definiríem?, com si Albert Pla hagués anat a fer un màster de musicologia a Berkeley. Aquesta saltenca admet, al seu MySpace, les influències de Camarón, Arnold Schönberg, Chavela Vargas, Béla Bartók, Tom Waits, La Trinca, Francesc Pujols, Peret, Jacques Prévert, la seva mare i el seu pare, entre molts altres. Es fa acompanyar tant del seu Ensemble que Sí com del seu Ensemble que També. Fa poc ha tret un disc, *Só pra vacilar*, amb algunes cançons en català. Fa l'efecte que, de la Maria Rosa, se'n sentirà a parlar